

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. Кюстендил, 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Андрей Н. Радев

при участието на секретаря Янка Ян. Ангелова
като разгледа докладваното от Андрей Н. Радев Гражданско дело № 20221520101817 по описа за 2022 година

М. И. С., ЕГН ***** от *****, съдебен адрес[-]гр. Кюстендил, ул.“Цар Освободител“ № 64, ет. 2 ,чрез адвокат Т. П. от Адвокатска колегия – Кюстендил, е предявила против Главна Дирекция „Гранична полиция“ при Министерство на вътрешните работи, седалище и адрес на управление -гр. София, бул. “Княгиня Мария Луиза“ № 46 иск да бъде осъдена последната да ѝ заплати сумата от **4 320.00** /четири хиляди и триста и двадесет лева/лв., представляваща левовата равностойност на полагащата ѝ се храна за периода от 05.-0.20-9 год. до 05.-0.2022 год., **ведно** със законната лихва върху същата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

В срока за отговор ответникът оспорва исковете по основание и размер, развива подробни съображения по съществото на спора в подкрепа на тезата си, че на ищцата не се дължат претендираните суми, взема становище по представените и поискани от ищеца доказателства, прави доказателствени искания.

КРС, след като обсъди събраните по делото доказателства, при усл. на чл.

235, ал. 2 и 3 ГПК, приема за установено следното:

–

Страните не спорят, а същото се установява и от представените по делото писмени доказателства, в т. ч. Заповед № 8-2-К-2468/07.02.20-7 г., Заповед № 8-2-К-7848/26.03.20-9г., Заповед № 8-2-К-4563/09.03.202-г., Заповед № 8-2-К-84-/30.0-20-9г, Заповед № 8-2-К-7980/09.08.2022г., че са обвързани от служебно правоотношение, по силата на което ищецът заемал длъжността "Началник на сектор" при РДГП - гр. Кюстендил в сектор „Административно обслужване“ при Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР.

Безспорно е също, че за исковия период С. е изпълнявала служебните си задължения при ответната дирекция.

Видно от приложената на л. -2 платежна бележка за месечното възнаграждение на ищцата за м. 09.2022г. е, че определената ѝ за заплащане основна заплата възлиза на сума от 3-04,00 лв. Приобщени, като приложение към отговора на исковата молба, са и такива считано от 0-0-20-7г. до 3-.-0.2022г. (л. 46 до 90 от делото).

За определяне дължимите на служителите на МВР на осн. чл. -42, ал.-, т.- и 3 от ЗМВР парични суми за храна, са представени съответните заповеди на министъра на вътрешните работи (спр. л. 33 до 46 от делото) за годините 20-7г., 20-8г., 20-9г., 2020г., 202-г. и 2022г., от които се установява определена легова равностойност на същата от по -20,00 лв. (сто и двадесет лева) месечно.

Представени са още заповеди от 07.02.20-7г., -8.03.20-8г., --.02.20-9г., - 3.02.2022г., 09.02.202-г., 03.08.2022г. за определяне на основната месечна заплата за лицето М. И. С. за суми съответно: -778,00 лв., -859,00 лв., 20-45,00 лв., 2250,00 лв., 2587,00 лв., 3-04,00 лв.

По делото е прието заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, от което се установява, че в последната платежна бележка, преди преназначаването на ищцата за държавен служител (за периода 0-0-20-7г. – 3-0-20-7г.), е включена полагащата ѝ се сума за храна в размер на -20,00 лв. За периода 0-02.20-7г. – 05-0.2022г. на отбелязаните видове начисления на съответните платежни бележки, няма начислена отделно сума за храна, като не е пояснено в отбелязаната основна заплата, включената нейна легова равностойност. Посочено е още, че в тези бележки брутната заплата е

данъчната основа при облагане със ЗДДФЛ, без начислени суми за командировки, униформено облекло, сума за награди и отличия и др. От представената в табличен вид справка на експерта при отговор на поставения му в исковата молба върпос номер 2, се установява, че дължимата за процесния период (05.-0.20-9г. – 05.-0.2022г.) на служителя храна в нейната левова равностойност се явява на сума от 4320,00 лв. – идентична на претендираната такава. Експертът е отбелязал още, че при преназначението на ищцата на осн. чл. 9 от ЗДСл и пар 69 от ПЗР към ЗИДЗМВР (в сила от 0-.02.20-7г.), определената за С. основна заплата възлиза на сума от -778,00 лв., но на отбелязаните видове начисления на платежната бележка няма начислена отделно сума за храна, като не е пояснено, в отбелязаната основна заплата, дали е включена левовата равностойност на същата. В устно изложената пред съда част вещото лице сочи, че сумата за храна, след преназначението на лицето като държавен служител, не е включена в БТВ. Изяснено е, че храната не следва да се облага с данък, а след преназначението сумата получавана от С. като БТВ е изцяло обложена с данък. Експертът сочи още, че за м. 0-.20-7г. БТВ на ищцата е било в размер на -628,33 лв., а за февруари същата година – -8-3,00 лв. (получената разлика е -74,67 лв. – бруто или -54,20 лв. разлика в нетен размер).

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена на база събраните и проверени доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи.

-

Изложените от страните фактически констатации определят правната квалификация на заявеното спорно право като такава по чл. -8-, ал.- от ЗМВР и чл. 86, ал. - от ЗЗД.

Нормата на [чл. 181, ал. 1 от ЗМВР](#) предвижда, че на служителите на МВР се осигурява храна или левовата ѝ равностойност. Съобразно разпоредбата на [чл. 142, ал. 1 ЗМВР](#) служителите на МВР са: -. държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; 2. държавни служители; 3. лица, работещи по трудово

правоотношение.

В разглеждания казус, безспорно между страните е това, че ищцата има статут на държавен служител по смисъла на [чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР](#).

Настоящият съдебен състав счита, че правният статут на служителите по [чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР](#), в това число и на ищцата С., се урежда както от общия ЗДСл, така и от специалния ЗМВР. Това следва от изричния текст на специалния закон, който в [чл. 1 от ЗМВР](#) има характер на обща разпоредба, определяща предметния обхват на закона и гласи, че ЗМВР урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на МВР и статута на служителите в него. Тази разпоредбата дава основание останалите текстове на специалния закон да се тълкуват с оглед и във взаимовръзка с нея. Ето защо разпоредбата на [чл. 142, ал. 4 от ЗМВР](#) в приложимата ѝ към казуса редакция предвиждаща, че статутът на държавните служители по [чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР](#) се урежда със ЗДСл, също следва да е тълкува във връзка с [чл. 1 от ЗМВР](#). Следователно, общите разпоредби относно статута на държавния служител се прилагат по отношение на служители по [чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР](#) само и единствено при липсата на изрично специално правило в ЗМВР, което би дерогирало общия закон. Изключването изцяло на статута на държавните служители по [чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР](#) от приложното му поле би противоречало на основните принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в [чл. 141 от ЗМВР](#).

Така, с оглед изведения правен извод на настоящия състав, а именно, че ЗМВР се прилага и по отношение на специалните права на служителите по [чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР](#), какъвто несъмнено е и ищецът, следва, че по отношение и на него се прилага специалната разпоредба на [чл. 181, ал. 1 от ЗМВР](#). А визираната разпоредба не провежда разграничение относно категориите служители на МВР, които имат право да получат безплатна храна или левовата ѝ равностойност. Ето защо съдът приема, че всички служители на МВР, включително държавните служители по [чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР](#), имат това право. Допълнителен аргумент в тази насока се извлича и от разпоредбата на чл. -8-, ал. 5 от ЗМВР, която делегира на Министъра на вътрешните работи с наредби да определя единствено условията и реда за предоставяне на сумите и доволствията по чл. -8-, [ал. 1 – 3 от ЗМВР](#), но не и да ограничава кръга на служителите на МВР, които да получават безплатна

храна или левовата ѝ равностойност.

Отделно, съгласно [§ 69 от ПЗР към ЗИДЗМВР](#) (в сила от -.02.20-7 г. - ДВ, бр. 8- от 20-6 г.) служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага [§ 86 от ЗИД на ЗМВР](#) и които към датата на влизане в сила на [този закон](#) заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. -, т. -, се преобразуват в служебни правоотношения по ЗДСл, считано от датата на влизане в сила на [този закон](#). Съобразно ал. 6 на същия текст при назначаването на служителите по ал. - се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на [този закон](#) възнаграждение, определено по реда на ЗМВР и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по [чл. 181, ал. 1 от ЗМВР](#). Следователно на тези служители, на които по силата на закона правоотношенията се преобразуват в служебни такива по ЗДСл, също се дължи левовата равностойност на храната по [чл. 181, ал. 1 от ЗМВР](#).

Посоченото виждане на законодателя личи именно и от последващото изменение на редакцията на [чл. 142, ал. 4 от ЗМВР](#) от 2020 г., което категорично, при уреждането на статута на държавните служители по [чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР](#), препраща към правото им по [чл. 181, ал. 3 от ЗМВР](#) да получат безплатна храна или левовата ѝ равностойност, както и към други, изрично уредени в ЗМВР права и задължения на служителите на министерството.

Предвид всичко изложено настоящият състав намира, че на ищцата С., в качеството ѝ на служител по [чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР](#), се дължи левовата равностойност на неосигурената от ответника безплатна храна.

В горния смисъл, ответната дирекция не твърди, че е предоставила на С. полагащата ѝ се безплатна храна, нито че е заплатила нейната равностойност. Основното възражение на дирекцията е свързано с позоваване на [§ 69, ал. 6 от ПЗР към ЗИДЗМВР](#), като твърди, че сумата за храна била включена в определената на ищцата основна заплата на държавен служител по [чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР](#). Това възражение обаче следва да се отхвърли като неоснователно и недоказано, доколкото при носена от ответника

доказателствена тежест да установи факта на погасяване на задължението за заплащане на равностойността на полагащата се на служителя безплатна храна, в частност – че равностойността на храната е била включена в индивидуалното възнаграждение на М. С., същият не проведе дължимото се от него пълно и главно доказване в тази насока. В последния смисъл допуснатата и приета по делото съдебно - счетоводна експертиза на в.л. Р. Й. сочи на това, че на отбелязаните видове начисления на съответните платежни бележки, касаещи исковия период, няма начислена отделно сума за храна, като не е пояснено, в отбелязаната основна заплата, дали е включена левовата равностойност на същата. В противовес на установеното, че на последната платежна бележка преди преназначението на ищцата като държавен служител (за периода 0-.0-.20-7г. – 3-.0-.20-7г.), ясно и недвусмислено личи, че е включена полагащата ѝ се сума за храна в размер на -20,00 лв. Още по-категоричен е експертът в устно изложената пред съда част, сочейки, че сумата за храна не е включена в БТВ на ищцата за процесния период. В действителност, установен е по-голям размер на възнаграждението за м. 02.20-7г. в сравнение с м. 0-. на същата година (брутна разлика от -74,67 лв. или такава в нетен размер от -54,20 лв.). Последното обаче не доказва възражението на ищеца, а е само бегла индиция за това, че левовата равностойност на храната може да е включена в индивидуалното възнаграждение на ищцата като дори не се установява точния размер на същото (-20,00 лв., при това без допустимост за облагането на сочената сума с данък).

Досежно размера ѝ, експертът по делото е установил, че дължимата на С. сума за храна за процесния период е идентична на исковата такава от 4320,00 лв.

За пълнота съдът ще посочи и следното: при липса на правна уредба относно размера на дължимата се ежемесечно храна, следва по аналогия съответно приложение да намерят именно правилата на въпросните подзаконовни нормативни актове – Заповед № 8-2-з-37/-9.0-.20-6 г. на МВР, Заповед № 8-2-з-58/09.0-.20-7 г. на МВР, Заповед № 8-2-з-44/-6.0-.20-8 г. на МВР. Ето защо и на основание чл. 4 от Наредба № 8-2-з-773 от 0-.07.20-5 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР във връзка със заповедите на министъра на вътрешните работи, то на С. за процесния период се дължи ежемесечно левова

равностойност за неосигурена храна в размер на -20 лева (какъвто и е размерът ѝ, видно от ангажираните по делото заповеди на министъра за годините 20-7,20-8,20-9,2020, 202- и 2022).

Предвид всичко изложено настоящия състав намира, че предявените иски по [чл. 181, ал. 1](#), във вр. с [чл. 142, ал. 1 от ЗМВР](#) и [чл. 86, ал. 1 от ЗЗД](#) са основателни и като такива следва да бъдат уважени в цялост.

Като последица от горното, следва да се присъди и законна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на иска в съда (05.-0.2022г.), до окончателното ѝ изплащане.

По разноските:

При този изход на делото и на основание [чл. 78, ал. 1 от ГПК](#) разноси се дължат единствено на ищеца. Доказателства за сторени такива са налични на л. -3 от делото, а именно – заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 600,00 лв. Във връзка с последното е направено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение на осн. чл. 78, ал. 5 от ГПК.

По повод последното, съдът намира следното. Съгласно [чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г.](#) за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният размер за защита в една инстанция по оценяем иск (какъвто е предявеният), при интерес от - 000 до -0000 лева е 400 лева плюс -0 % за горницата над -000 лева. В случая, изчислен по посочения ред, минималният размер възлиза на сума от 732,00 лева. Това обуславя неоснователност на поддържаното възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Съгласно ТР № 6 ОТ 06.--.20-3 Г., ОСГТК на ВКС държавните служители в Министерство на вътрешните работи са освободени от заплащане на държавни такси по граждански дела, свързани с тяхното служебно правоотношение, поради което и при образуване на делото такава не е събрана. Предвид изхода му ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на РС-Кюстендил държавна такса, възлизаща на сума в размер на -72,80

лева (съгласно чл. - от ТДССГПК), а така също и 5,00 лв. в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

В тежест на ответника следва да се възложи и възнаграждението на вещото лице, заплатено от бюджета на съда, а именно сумата от -90,00 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Гранична полиция“ при Министерство на вътрешните работи, седалище и адрес на управление -гр. София, бул. “Княгиня Мария Луиза“ № 46 **ДА ЗАПЛАТИ** на М. И. С., ЕГН ***** от *****, съдебен адрес[-]гр. Кюстендил, ул.“Цар Освободител“ № 64, ет. 2 сумата от **4 320.00** /четири хиляди и триста и двадесет лева/лв., представляваща левовата равностойност на полагащата се на ищцата храна за периода от 05.-0.20-9 год. до 05.-0.2022 год., **ведно** със законната лихва върху същата, считано от датата на предявяване на иска (05.-0.2022 г.) до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА, на осн. чл. 78, ал.- от ГПК, Главна Дирекция „Гранична полиция“ при Министерство на вътрешните работи, седалище и адрес на управление -гр. София, бул. “Княгиня Мария Луиза“ № 46 **ДА ЗАПЛАТИ** на М. И. С., ЕГН ***** от *****, съдебен адрес[-]гр. Кюстендил, ул.“Цар Освободител“ № 64, ет. 2 сума в размер на **600 лв.** /шестстотин лева/, представляваща направените по делото съдебни разноски.

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Гранична полиция“ при Министерство на вътрешните работи, седалище и адрес на управление -гр. София, бул.

“Княгиня Мария Луиза“ № 46 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Държавата, по сметка на РС – Кюстендил сумата в размер на **-72,80 лв.** /сто седемдесет и два лева и осемдесет стотинки), представляваща държавна такса, **-90,00 лв.** (сто и деветдесет лева), заплатено от Бюджета на съда възнаграждение за вещо лице, както и **5,00 лв.** (пет лева) в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението подлежи на въззивно обжалване от страните, в двуседмичен срок от връчването му, пред КОС.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____